

Rajtunk fordul. A belső összhangunkon – mondják a látók. Azt mondjuk, ahogy nekünk is tanították: a gondolat, szó és cselekedet egységén. Erről szó sincs. Milyen gondolat? Milyen szó és milyen tett? Ha a gondolatot nem előzi meg a Szó, a valódi szó, akkor az csak egy szokásos gondolati reakció lesz valamilyen külső ingerre. Ha azonban a Szó, a Hang az első, amit meghall az elme és ezt követi a tett, a test mozdulata, akkor az egy megfordult, egy valóságos tett lesz. Ha valaki néz és amit lát, az ennek a Szónak egy közvetítője, akkor valóban lát. Amit lát az beszél hozzá, a jelentését beszéli, jelent, jelez számára. A gondolatán keresztül jelzi, jelenti, beszéli azt, amit tennie kell, vagy nem kell. És az a beszéd: a kimondott szó, amire tanítottak, fel sem merül.

Szellemi anélkül, hogy azt hangsúlyozná, és anyagi anélkül, hogy azt előtérbe helyezné, örömet kelt anélkül, hogy ez benne külön szándék lenne és anélkül, hogy a szenvedés mélységeit megérintené. A legkisebb tárgyban meg tudja látni a legnagyobbat, egyetlen kézmozdulatban a bolygók keringését. Az emberbe és a világba épített meg nem változtatható rend és szabály tudatában van és tudja, hogy e rend, még ha a legszigorúbb is, soha az életet nem sérti, mert nem a kényszer, hanem a szabadság jegyében áll. Művészi, anélkül, hogy ez benne külön szándék lenne. Egzakt tudása van, anélkül, hogy azt külön akarná. Amit csinál, azon a szépség bélyege van, de ez azért történik, mert azt emeli ki, ami a dologban a legmélyebb. Mindig arány és összhang, de sohasem a gazdagság és a feszültség rovására. Mindig a valóság teljes sokszerűségében, de mindig egységben. Egyéni, de nem önkényes. Egyetemes, de nem közönséges. A rész és egész viszonya számszerű, de nem élettelen, mert a szám benne ritmus. A világban semmi sincs, ami csupán önmaga lenne, mert minden létező jelképe valaminek, ha másnak nem, saját ellentétének, és azt magába rejti. Úgy látszik, úgy növekszik, mint a kristály vagy a fenyő, de minden mozdulata tudatos. Semmi hasznot nem hajt, mégsem lehet meglenni nélküle. Ha azt mondja, nincs kevésbé természetes, mint természetesnek lenni, azt gondolja, hogy természetellenesebb, mint természetellenesnek lenni. Derűje komolyságában és komolysága derűjében van. Amit lát, minden jelkép megismételhetetlenül egy. (Hamvas Béla: Orpheus)

És néhány gyakorlati tanács a tanítóktól:

Ha csinálsz valamit, adj bele apait-anyait a szállítást és a csomagolást is beleértve...

Szeresd a te Uradat Istenedet teljes szíveddel, teljes lelkeddel, minden erőddel.

Semmit se csinálj úgy, mint a többiek..., vagy mindent tégy úgy, mint azok...

A ti atyátok azt mondja..., az én atyám pedig...

Mindenkinek ki kell raknia a saját puzzle-ját, ami végtelen elemből áll és fogalmunk sincs a teljes képről. Ugyanakkor bennem van az egészet látó csak el van fátyolozva, így jelen állapotomban, amikor nincs kapcsolat velem, képtelen segíteni a kirakásban. Ha nem rakom ki egy számomra lehetséges szinten a puzzle-t, akkor kirakódik az, ami belőle egy alacsonyabb szinten törvényszerűen lehetséges. Csak a készülék állapotán, Krishnamurti szerint a szemüvegen múlik a puzzle minősége, ami viszont az én döntése.

Szenvedés = hozzáadni valamit a valósághoz (mindenki ezt teszi).

Látni = megszabadulni az illúzióimtól (Antony de Mello)

Kőbánya, 2015 szeptember 1.

HEGYI BÉLA

ISTEN EGYEDÜL VAN

Isten nem halt meg, amint azt elkeseredett filozófusok és botcsinálta ideológusok állították, nem is alszik, amint azt hízelgő vulgármaterialisták, akik vacillálnak hit és nem-hit között, szeretnék bemagyarázni a gyanakvó tömegnek. Hogyan is térhetne nyugovóra, amikor az ember folytonosan megzavarja, fölveri pihenéséből, tüzet okád földre és égre? Talán fáradtan ledől néha egy-egy csillagkereketre, talán elnyújtózna egy-egy galaxis tövében, de fáradtsága nem ereje gyöngüléséből fakad, relaxációja nem lehet felfrissítő kikapcsolódás, mert elborzad embere láttán, annak gaztetteitől, hamisságától, torzulásaitól. Nem, Ő nem ilyet teremtett. Nem az állatvilágba visszasüllyedő lényt. Várt és várt évmilliókon át, hogy végül mégiscsak az lesz belőle, aminek szánta: saját képe és hasonlatossága a glóbusz méreteiben. Annyi, de annyi lehetőséget adott eddig a javulásra. Reménykedett, hogy ebből az ösztönös bűnözöböl idővel nem válik tudatos gonosztevő, hanem – fölismerve cselekedeteinek következményeit, istentelenségének járványát – meggyógyítja önnönmagát, s békét és harmóniát hoz a világegyetembe. De mindennek az ellenkezője történt.

Hiába küldte tanúként előbb Buddhát, utána Jézust, hátha testet öltött szavai hitelesebbek és meggyőzőbbek, nem hittek egyiknek sem. A Magasságbéli türelemmel viselte a szörnyű háborúkat, a természet gyilkolását, az úr gőgös hódítgatásait, ami olyan óriási összeget emészt föl, hogy ezzel megszüntethető lenne planétánkon az éh- és szomjhalál, a hajléktalanság, s megállítható a flóra és fauna pusztulása.

Az ember kiégett, lelkét vesztett, csökkent lény lett, akiből kifogyott a szeretet, a megértés, a jövő féltésének aggodalma. Hekatombákat tervez, s hajt végre rafinált módon, élvezettel, egyre nyíltabban, a média szolgálatát is igénybe véve, hadd lássák, nem fél senkitől és semmitől, sőt közönsége szemébe nevet, mert neki hatalma van, megbízása az öldöklésre, kínzásra, nyomorításra. Úgy tűnik, a borzalmas 20. századnál is szörnyűbb századot készít, mert bár még az elején vagyunk, máris túltettünk az előzőnek kezdetén, és a folytatás iszonyatai ímhol kirajzolódnak. Istenünk belebetegszik ebbe. Erőnléte csakis tőlünk függ. Immunrendszere lassan csődöt mond, mert legfőbb energiája, a szeretet, amit mi küldhetünk neki innen láthatatlan impulzusokon, éteri frekvenciákon, sugárzásokon át, el- apad. Az ima, a jóra való, a cselekedetek humanitása, egymás befogadása, a megbocsátás, a kölcsönös tisztelet, a készséges hála – kifogyóban. A Magasságbelit nem fűti az ember szeretetmennyisége és minősége, az az erőforrás, amely nélkülözhetetlen összekötő bázis Isten és ember között. Hiányosan érkezik a vitalitáshoz szükséges táplálék.

Elhagyta Őt a világ. Hiába ragaszkodott hozzánk mindezedáig, hiába kérlelt, parancsolt, rimánkodott, figyelmeztetett, nem tudtuk szeretetünkkel sem feltölteni, sem megvigasztalni. Isten egyedül maradt ön- magával. Hű társa, az ember hátat fordított Teremtőjének. A hit is beszűkül: vagy konvencionális, vagy hierarchiális, de nem mozgalommá vált, szakralizált tevékenység, melynek középpontjában Jézus áll. Hogyan is lehetne, amikor papjai közül egynéhányan – az Ő nevében, s palástjában – politikai propagandát üznek, nemegyszer mise keretében, agitációt folytatnak anyagi juttatásokért, hatalmi pozíciókért, s híveiket olyan kötelmekkel sújtják, amelyeket önmagukra nézve nem tartanak előírásosnak. Az imádság háza, mely minden- kié, így válik maga is kirekesztővé, személyválogatóvá, ahol csak bizonyos politikai kurzus támogatóit látják szívesen.

A sötétség hadoszlopai, melyeket Hamvas Béla a káli juga, a fekete kor- szak jöveteleként idéz föl,

megdöbbentő következetességgel fogják át a Földet, kontinensnyi területeket árasztva el, nem kímélve senkit és semmit, sem embert, sem természetet, sem intézményt, sem szentséget, megmérgezik az emberi értelmet, összekuszálják az érzelmeket, tönkreteszik az ápoltságokat, egymás ellen fordítják a családok tagjait, ellenségévé ugrasztják össze a barátokat, az állatokat és a növényeket támadásra indítják uraik, fogyasztóik és fogva tartóik ellen, mígnem az örült tehetetlenség, a csillapíthatatlan gyűlölet és az istentelen rettegés olyan fegyvereket ad az emberek kezébe, amelyekkel képesek romba dönteni a világot. Kérdés, akkor előlről kezdődhet-e a történelem, vagy az ember, mint olyan végképp leszerepel Isten képzeletében és az univerzumban?

Sokat, nagyon sokat beszéltünk s beszélünk a szeretetről. Főképp a humán tárgyban, az egyházi prédikációkban, az emberi kontaktusok szó- virágaiban. De vajon mindig komolyan gondoltuk-e? És legkivált: Úgy is cselekedtünk-e? Bizonyára mindig megrekedtünk a szavak, a szép udvarlások és hamis tisztességek szintjén. Miképp jutottunk volna el különben a totális hanyatlás ciklusáig, ehhez az utolsó határállomásig? A véghelyzetig, amikor a mindenség összeesküdni látszik ellenünk? Ketten maradtunk: Isten és az ember. Semmi nem köt minket semmihez, csakis az Ő jelenléte, agilitása, megbocsátó teljessége bír megoldással és magyarázattal. Kiprélhetünk magunkból még egy kis szeretetet, hogy dinamizmust kölcsönözzünk ennek a relációnak, de nem csalunk-e megint? Nem ígéretünk-e, mint eddig is számtalanszor? Nem az érdek, a pillanatnyi menekülés készlet-e, hogy most, sarokba szorítva – cunamiba, sárba, éhezésbe, epidémiába, tűzőzönbe, vérbe és verítékbe kényszerítve, mikor már „az ember végképp terhe lett a Földnek” – fogadkozzunk és könyörögjünk? Szeretetünk az egyetlen, amit önként áldozatul kínálhatunk, a valódi, őszinte, tágan mért szeretet, hogy kiközzünk Istent monumentális magányából. A gyöngédség, a jóra való hajlandóság keringését beindítsuk ebben a kolosszális közlekedőedényben, mely közte és köztünk áramoltatja kötésünk molekuláit, meg- akaszthatatlanul. A szeretet, amely mára már unalmas közhely lett, és elcsépelet regénytéma, miközben táplálja ezt a teremtői viszonyt, a szeretet egyúttal az ember és az Isten kétoldalú szövetségének egyetlen erőforrása. Ha kivész belőlünk, nincs, mi fönntartsa többé ezt a szövetséget.